

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/157/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115206389
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115206389.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: E. J., narodený XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, E., zastúpený advokátom: Mgr. Peter Kubala, AK so sídlom Pod Párovcami 55, Piešťany, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., , so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie bezodplatnosti a bezúročnosti zmluvy o revolvingovom úvere a iné, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 7. novembra 2016 č.k. 19C/152/2015-76 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 7. novembra 2016 č.k. 19C/152/2015-82, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v napadnutej zamietajúcej časti o ručenie, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 237,88 eur a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 07.11.2016 r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 408,38 eur od 16.05.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď vo zvyšku súd žalobu zamietol. Dopĺňacím rozsudkom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur a taktiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Trnava sumu 57,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. f), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 137 písm. c), § 470 ods. 1, § 225 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy a zistil, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, čo je náležitou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Uvedené nemôže plniť údaj o výške splátky a

počte splátok bez uvedenia splatnosti prvej splátky. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. V zmluve tiež nie je v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) presne uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátok bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a ani aká časť je započítaná na poplatky. Uvedené náležitosti musí obsahovať aj zmluva o revolvingovom úvere. V konaní bolo preukázané, že žalovaný vyhotovil i splátkový kalendár ktorý obsahoval rozpis splátky, avšak nebolo preukázané že bol súčasťou predmetnej zmluvy tak, ako to vyžaduje zákon, keď žalobca túto skutočnosť poprel. Vzhľadom na uvedené, keďže zmluva neobsahuje základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., súd preto neskúmal ďalšie dôvody na ktoré poukazoval žalobca a ktoré by mali spôsobovať bezúročnosť zmluvy. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.277,05 eur, keď čiastka 222,95 eur z celkovej sumy 1.500,- eur predstavovala poplatok za poskytnutie úveru, žalobca zaplatil celkovo sumu vo výške 1.685,43 eur, keď zaplatil prvú až trinástu splátku vo výške 85,15 eur, ku dňu 13.11.2014 bola tak splatená celkovo suma 1.106,95 eur, následne boli zaplatené 4 splátky v decembri 2014 až marci 2015 každá vo výške 85,15 eur a následne boli realizované zrážky zo mzdy v mesiaci apríl 2015 vo výške 85,15 eur, v mesiaci máj 2015 vo výške 72,87 eur a v mesiaci jún 2015 vo výške 79,86 eur. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatku, bol žalobca povinný žalovanému uhradiť iba sumu skutočne poskytnutého úveru vo výške 1.277,05 eur. Bezdôvodne tak žalovanému navyše uhradil sumu 408,38 eur, keď súd skonštatoval, že o uvedenú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil a z tohto dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka súd zaviazal žalovaného toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vrátiť. Námietka premlčania vznesená žalovaným bola nedôvodná, keď jednotlivé zaplatené splátky, ktoré predstavujú sumu vyššiu ako sumu na zaplatenie ktorej súd žalovaného zaviazal, boli žalovanému poukázané v období od decembra 2014 do júna 2015 v celkovej výške 578,48 eur, t.j. v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1.2 Občianskeho zákonníka, keď žaloba bola podaná dňa 20.3.2015. Zároveň súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z dlžnej sumy a to od 16.5.2016, kedy bol žalovaný už v omeškaní s plnením, keď žalovanému bola doručená výzva (predmetná žaloba) na vydanie bezdôvodného obohatenia ako rozdiel medzi skutočne poskytnutou sumou úveru a zaplatenou sumou žalobcom dňa 1.7.2015, v zmysle citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, žalovaný mal plniť nasledujúci deň t.j. 2.7.2015 a dňa 3.7.2015 bol v omeškaní, žalobca má právo v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na úrok z omeškania, ktorý si uplatnil až od 16.5.2016, preto mu súd priznal úrok z omeškania vo výške 5%, keď výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky ku dňu 16.5.2016 bola 0,00 %. V časti o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na takomto určení, keď vyslovením uvedeného by sa právne postavenie žalobcu ako dlžníka žiadnym spôsobom nezmenilo, žalobca sa mohol domáhať a domáhal sa samotného plnenia, otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd riešil ako predbežnú. Súd žalobu zamietol i v časti o zaplatenie sumy 237,88 eur ako primeraného finančného zadosťučinenia, keď mal za to, že žalobcovi nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, keď v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, právo na primerané finančné zadosťučinenie má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetnou žalobou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru nakoľko zmluva neobsahovala zákonné náležitosti v zmysle Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, predmetom tohto konania teda nebolo uplatnenie nároku titulom porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

4. Dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v zmysle ust. § 225 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku V danej veci bol v konaní úspešnejší žalovaný, keď žalobe bolo vyhovené iba v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti - uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia a uloženia žalovanému povinnosti zaplatiť sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadosťučinenie, súd žalobu zamietol. Úspech žalovaného bol tak v rozsahu 2/3-ín a neúspech v 1/3-ine, v percentuálnom vyjadrení súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% (úspech 66,67% mínus neúspech 33,33%). Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov

súd zaviazal žalovaného zaplatiť na účet tunajšieho súdu sumu 24,- eur (t.j. 6% zo sumy 408,- eur) z titulu súdneho poplatku za návrh (nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s prísl.) podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu citovaného zákona z dôvodu, že žalobca je od poplatku v tomto konaní oslobodený a súd jeho návrhu v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur vyhovel a zároveň súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 33,- eur ako súdneho poplatku za návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia podľa položky 1 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu citovaného zákona, ktorému súd vyhovel. Vzhľadom na uvedené, keďže súdne poplatky boli vyrúbené podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, súd rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur, keď súdne poplatky boli vyrúbené z tej časti predmetu konania v ktorých bol žalovaný plne neúspešný, čo je zohľadnené v rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal písomné odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Uviedol, súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o tom, že úver poskytnutý podľa zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný a bez poplatkov. Tento záver odôvodňuje súd prvej inštancie tým, že v zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a počet, výška a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalovaný tvrdí, že zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 vyplýva počet splátok 36, termín splatnosti splátky 16. deň v mesiaci, výška splátky 85,15 eur a termín konečnej splatnosti 16.10.2016. Je toho názoru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a preto napádaný rozsudok je v rozpore s obsahom uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere a súd prvej inštancie vychádzal z nesprávnych skutkových záverov. Ďalej uviedol, že zo žiadnej časti zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere má obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15. Ďalej odvolateľ uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prevzatím Smernice Rady 2008/48 a výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona v zmluve o úvere neznamena povinnosť uvádzať amortizačnú tabuľku. Žiadne zákonné ustanovenie nikdy nevyžadovalo ani nevyžaduje uvádzať rozčlenenie splátky a takýto záver vyslovil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V súvislosti s tvrdením o chýbajúcom údaji o termíne konečnej splatnosti odvolateľ uviedol, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014. Vzhľadom na uvedené preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a žalobu zamietol, eventuálne vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, keď zároveň si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 46,47 eur.

6. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16.01.2016 č.k. 19C/152/2015-82 a to v časti, v ktorej súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 57,- eur. Podľa rozsudku vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 408,- eur s príslušenstvom, čiže v tejto časti žaloby mal žalovaný neúspech. Keďže išlo o návrh o zaplatenie sumy 408,- eur, potom pri dodržaní ustanovenia § 7 ods. 1 a položky 1 písm. a) zákona č. 71/1992, 6% zo sumy 408,38 eur predstavuje čiastku 24,48 eur, čo po zaokrúhlení je súdny poplatok vo výške 24,- eur. Taktiež je toho názoru, že rozhodnutie o zaplatení súdneho poplatku za žalobu je predčasný, pretože o tom, či má žalovaný platiť súdny poplatok, by bolo možné rozhodnúť až po právoplatnom skončení konania, pretože podľa § 2 ods. 2 sa má rozhodovať podľa výsledku konania a to je vtedy, keď je rozhodnutie právoplatné. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý dopĺňací rozsudok zo dňa 07.11.2016 a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie a zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 92,21 eur.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie a jeho dopĺňacieho rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca podáva odvolanie vo vzťahu k výroku II., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a to v časti, kde žiadal žalobca určiť, že úver mu poskytnutý je bezúročný a bez poplatkov a taktiež v časti, v ktorej žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 238,88 eur. Žalobca namietal, že v konaní sa domáhal uloženia len dvoch peňažných povinností a to zaplata sumy 408,38 eur s príslušenstvom a sumy 238,88 eur a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia by malo vyplývať, že v konaní bol úspešnejší žalovaný, keďže súd vyhovel žalobe v časti o zaplata sumy 408,38 eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 408,38 eur s príslušenstvom a uloženia povinnosti zaplatiť sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie súd žalobu zamietol. Je zrejmé, že súd pri posudzovaní otázky úspechu či neúspechu vychádzal z iných ako žalobcom uplatnených nárokov a má za to, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku v súlade s CSP. Ďalej odvolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie zamietol určujúci výrok žalobcu, že úver mu poskytnutý je bezúročný a bez poplatkov, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd venuje tejto otázke len v jedinom bode 19. Nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie, že na takomto určení žalobca nemá záujem a túto otázku si súd vyhodnotil ako otázku prejudiciálnu. Záujem na takomto rozhodnutí žalobca má, nakoľko takýto rozsudok dá základ pre rozhodnutie o plnení, nakoľko sa žalobca domáha zaplata peňažných prostriedkov, bude vyjadrovať vyriešenie pre neho základnej otázky, pochybil žalovaný a ako veriteľ nepostupoval zákonne a bude poskytovať právnu istotu žalobcu - spotrebiteľa v tom, že žalovaný ako veriteľ nemá nárok na zaplata úrokov a poplatkov od žalobcu ako jeho dlžníka a bude takéto rozhodnutie potvrdzovať právny stav - bezúročnosti a bezodplatnosti úveru. Výrok rozsudku vo veci samej, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom žiadanú sumu v peňažných prostriedkoch a teda vyhovel žalobe jej výrokom o plnenie a nemá v žiadnom smere charakter určujúceho rozhodnutia. Ďalej odvolateľ podal odvolanie v časti, kde súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu o zaplata primeraného finančného zadostučinenia vo výške 238,88 eur a poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5, § 4 ods. 8, § 4 ods. 2, § 4 ods. 6, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. a uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil nárok na primerané finančné zadostučinenie, ak v odôvodnení uviedol, že sa žalobca nedomáhal ochrany v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetná zmluva o úvere nemá predpísané náležitosti, čím nepovedal iné ako to, že žalovaný nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou a že porušil zákon. Žalovaný jednoznačne konal v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. a tiež zákonom č. 250/2007 Z.z. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. a) a uviedol, že nekalou obchodnou praktikou a teda zakázaným konaním je aj používanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách dodávateľom a tiež konaním v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Ak zmluva neobsahuje predpísané náležitosti, dodávateľ koná v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Nárok na zaplata primeraného finančného zadostučinenia bol založený aj na tom, že žalovaný napriek výzve a žiadosti právneho zástupcu argumentáciou vadnosti zmluvy o úvere si uplatnil vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu, čím porušil aj zákaz daný § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. Výška zadostučinenia tak zodpovedá len tej sume prostriedkov, ktoré boli zrazené z príjmu žalobcu, pričom súdu prvej inštancie bolo oznámené, že celkovo išlo o 5 úverov poskytnutých žalovaným žalobcovi a len predbežné opatrenie zabránilo vykonávaniu ďalších zrážok. Ďalej odvolateľ uviedol, že rozsudok súdu a jeho odôvodnenie vo vzťahu k výrokom týmto odvolaním napadnutým, je obsiahnuté len a výlučne v bodoch 19 a 20, ktoré sú do rozsahu a obsahu minimalistické, nespĺňajúce zákonné nároky na riadne odôvodnenie každého rozhodnutia.

8. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca podaním zo dňa 13.03.2017, v ktorom uviedol, že žalovaným napadnutý výrok považuje žalobca za správny a navrhuje, aby súd druhej inštancie odvolanie žalovaného zamietol a zaviazal ho k náhrade trov konania, keď v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 19C/152/2015-76 zo dňa 29.01.2015, ktorý je právoplatný, ktorým súd rozhodol, že zmluvná podmienka uvedená v článku 8 bod 1 zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie

bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovaného je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ohľadne zaplata sumy 237,88 eur a doplniaci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 07.11.2016 zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku v spojení s § 391 ods. 1 CSP) a napadnutý vyhovujúci výrok a zamietajúcu časť ohľadne určenia, že úver poskytnutý žalovaným na základe úverovej zmluvy zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov, je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

10. Predmetom konania na súde prvej inštancie je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha určenia, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov, ďalej aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 408,38 eur od 16.05.2016 do zaplata a aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie.

11. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu a žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či postupom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti stranám konať pred súdom, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, či správne právne posúdil nárok žalobcu na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 15.10.2013, či vznikol žalobcovi nárok na zaplata sumy 408,38 eur s príslušenstvom a či súd prvej inštancie rozhodol správne, ak zamietol žalobu v časti zaplata sumy 237,88 eur ako primerané finančné zadostučinenie a taktiež či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 57,- eur.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 23.10.2009 bola medzi veriteľom - žalovaným a dlžníčkou - žalobkyňou uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.493,73 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť formou 30 mesačných splátok po 91,28 eur do 19. dňa v mesiaci, a to pri ročnom úroku 68,83% a RPMN 63,14%. Zmluvná odmena predstavovala 1.244,77 eur. Z prehľadu platieb uskutočnených žalobkyňou vyplýva, že žalobkyňi bolo skutočne vyplatených iba 1.419,77 eur, pričom jednotlivými splátkami v období od 23.12.2009 do 13.2.2014 na predmetný úver žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 2.741,12 eur. V priebehu konania dňa 17.4.2015 žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 50 eur a v mesiaci november 2015 došlo ešte k zrážke zo mzdy žalobkyne vo výške 154,13 eur v prospech žalovaného.

13. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku zamietol nárok žalobcu o určenie, že úver poskytnutý žalovaným v zmysle Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov. S týmto záverom súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasil a v odvolaní poukazoval na to, že žalobca má naliehavý právny záujem na tomto určení, nakoľko takýto rozsudok dá základ pre rozhodnutie o plnení.

14. Podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

15. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je podľa celkom jednoznačnej úpravy v zákone i v zmysle ustálených záverov teórie procesného práva, aj relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry), základným procesným predpokladom každej tzv. určovacej žaloby, pričom bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa takouto žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o tzv. určovacej žalobe je vyriešenie si otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení prvou povinnosťou súdu, pretože len kladná odpoveď na takúto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej (teda najmä dokazovanie zamerané na vecnú podstatu problému), kým naopak odpoveď záporná (teda záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu) má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby, a to nielen z dôvodu čo najväčšej hospodárnosti konania,

ale spravidla i pre naznačenie cesty k ochrane práv strán procesne prípustným spôsobom, ktorým je spravidla buď iné, než požadované určenie alebo naopak plnenie.

16. Podľa ustanovenia § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku sa pritom zásadne možno domáhať len určenia, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, a to len vtedy, keď je daný právny záujem na požadovanom určení. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, musí byť naliehavý. Procesná povinnosť, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba o určenie, je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši.

17. Určovacie žaloby všeobecne majú potom opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia, nakoľko určovacia žaloba podľa ustanovenia § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku má charakter prostriedku preventívnej ochrany práva a naopak nápravu stavu vzniknutého porušením práva možno zásadne zjednať už len za pomoci žaloby na plnenie § 137 písm. a) Civilného sporového poriadku. Okrem toho tu však musí byť stav právnej neistoty žalobcu, ktorý má určovacia žaloba odstrániť, pričom naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení musí spočívať v tom, že práve takéto určenie (nie teda žiadne iné) vyrieši všetky sporné právne otázky medzi stranami a vytvorí tak aj pevný právny podklad pre ich budúce právne vzťahy (čiže najmä vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a podľa možnosti predíde aj sporom o plnenia). Práve z toho inak plynie, že naliehavý právny záujem nemôže byť daný tam, kde právna otázka majúca sa vyriešiť v konaní o určenie má len povahu otázky predbežnej, či čiastkovej, vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorá sa môže sama stať predmetom určovacej žaloby a z takejto filozofie evidentne vychádzala / vychádza aj rozhodná úprava procesného práva.

18. Žalobca nepresvedčil odvolací súd, že naozaj má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je bez úrokov a bez poplatkov. Ak sa totiž požaduje takéto určenie výrokom rozsudku už v žalobe, v takom prípade žalobca je ten, kto musí preukázať, na čo mu žaloba v takejto časti je, t. j. na čo mu môže poslúžiť určenie, že zmluva o úvere je bez úrokov a bez poplatkov. To sa žalobcovi nielenže nepodarilo, ale podľa názoru odvolacieho súdu ani podariť nemohlo. Zo samotnej výrokovej i textovej časti žaloby totiž vyplýva, že žalobca sa v dôsledku toho, že zmluvu o úvere považujú za bezúročnú a bez poplatkov, domáha aj vrátenia, resp. zaplata, bezdôvodného obohatenia. Práve preto tu odvolací súd nevidí žiaden reálny právny dôvod, pre ktorý by určenie, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je bez poplatkov a bez úrokov, žalobcovi mohla akokoľvek pomôcť. Týmto nemôže byť ani potreba odstránenia nejakého stavu ohrozenia žalobcu, či jeho právnej neistoty, pretože je tu najmä príliš veľký časový odstup medzi uzavretím zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru (15.10.2013) a podaním žaloby (20.3.2015) zvlášť za situácie, keď sám žalobca tvrdí, že úver poskytnutý na základe tejto zmluvy o úvere bol už v celom rozsahu splatený (dokonca plnil i naviac), čím malo dôjsť k zániku vzájomných práv a povinností účastníkov z tejto zmluvy o úvere splnením. Vo vzťahu k zmluve o poskytnutí revolvingového úveru tak nemôže byť žalobca v neistote, aký je jeho dlh, pretože ho podľa jeho tvrdenia celý splnil, má vedomosť i o tom, koľko naviac plnil, preto nemôže mať naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je bez úrokov a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov tak bolo namieste zamietnutie žaloby v časti požiadavky na určenie, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je bez úrokov a bez poplatkov a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej zamietajúcej časti potvrdil.

19. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku na zaplata bezdôvodného obohatenia, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci vo vzťahu k nároku na zaplata bezdôvodného obohatenia, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v tejto časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu žalovanému. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej

inštancie uvedených v rozsudku napadnutom odvolaním vo vzťahu k tomuto výroku sa potom žiada dodať už len nasledovné:

20. Žalovaný svojom odvolaní namietal, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, nakoľko zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 vyplýva počet splátok 36, termín splatnosti splátky 16. deň v mesiaci, výška splátky 85,15 eur a termín konečnej splatnosti 16.10.2016. Ďalej uviedol, že zo žiadnej časti zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere má obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15.

21. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúceho zmluvu o úvere (§ 497), keď poukázal na to, že v prejednávacom prípade právny vzťah medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1, § 53 ods. 1 § 54 ods. 1). Súčasne súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že v danom prípade sa na právny vzťahy účastníkov tohto záväzkového vzťahu sa tak vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov.

22. Súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku konštatoval, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru neobsahuje základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Uzavretú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnil ani žalovaný. Žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobcom, ktorí nekonali v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie revolvingového úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov formou úverového rámca. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Práve uvedenie konečnej splatnosti úveru a údajov o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že neuvedenie týchto náležitostí v písomnej forme sankcionoval v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

24. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúvaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného revolvingového úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm.

a) zákon č. 129/2010 Z. z., keď mal preukázané z obsahu zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

25. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie §11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané z obsahu úverovej zmluvy, ktorú podrobil kontrole, že neobsahuje údaj o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo namietal žalobca v odvolaní. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v preskúvanom rozsudku za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

26. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Ustanovenie § 11 cit. zákona vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcimi jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v ustanovení § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 9 ods. 2 cit. zákona neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

27. Z obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že v nej nie je uvedený termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákon ukladá povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku presných informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarcu s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje uvedenie tohto údaju v zmluve, pričom absencia tejto náležitosti spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru, vrátane uvedenia splatnosti splátok spôsobom, ktorý umožní spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy jednotlivých splátok úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie nielen o podmienkach poskytnutia úveru a nákladoch spojených s úverom, ale aj o podmienkach splácania už poskytnutého úveru. Zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v jeho povinnostiach vyplývajúcich mu zo záväzkového vzťahu. Postup žalobcu ako veriteľa, ktorý v zmluve neuvedie termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je neakceptovateľný a javí známky úmyselného obchádzania zákona a konania v rozpore s povinnosťami veriteľa a úctou k právam spotrebiteľa. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje absenciu tejto náležitosti v úverovej zmluve.

28. Vzhľadom na to, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch postačuje nesplnenie čo i len jednej z uvedených zákonných náležitostí zmluvy o úvere, bolo už ďalej nadbytočným zaoberať sa ostatnými náležitosťami zmluvy o revolvingovom úvere.

29. Žalovaný v odvolaní argumentoval, že Oznámenie o schválení úveru je súčasťou zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. Odvolací súd pripúšťa, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť uvedená v jednom dokumente, avšak je potrebné, aby na iné dokumenty, ktoré sú jej súčasťou odkazovala a spotrebiteľ mal možnosť sa s nimi vopred oboznámiť (pozri rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. proti D. A.). Zo zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru však nevyplýva, že by na Oznámenie o schválení úveru táto zmluva akokoľvek odkazovala. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú.

30. Naviac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

31. Keďže v konaní pred súdom prvej inštancie bolo predloženými dôkazmi nesporne preukázané, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru je bezúročný a bez poplatkov, že žalovaný tiež plnil žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalobca zaplatil žalovanému vyššiu čiastku, ako mu bola celkom poskytnutá z úverového vzťahu i plnením zo zmluvy o úvere, a to podľa záverov súdu prvej inštancie dôsledne podložených a špecifikovaných v odôvodnení preskúmaného rozsudku, na ktoré odvolací súd opätovne v podrobnostiach odkazuje, bola požiadavka žalobcu na zaplataenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia opodstatnená.

32. Žalobca vo svojom odvolaní nesúhlasil so zamietnutím žaloby v časti zaplataenia sumy 237,88 eur predstavujúcej primerané zadostučinenie.

33. Súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovi nevznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie, keď predmetom tohto konania teda nebolo uplatnenie nároku titulom porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Odvolateľ namietal, že sám súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetná zmluva o úvere nemá predpísané náležitosti, čím nepovedal iné ako to, že žalovaný nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou a že porušil zákon. Žalovaný jednoznačne konal v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. a tiež zákonom č. 250/2007 Z.z. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. a) a uviedol, že nekalou obchodnou praktikou a teda zakázaným konaním je aj používanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách dodávateľom a tiež konaním v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Nárok na zaplataenie primeraného finančného zadostučinenia bol založený aj na tom, že žalovaný napriek výzve a žiadosti právneho zástupcu argumentáciou vadnosti zmluvy o úvere si uplatnil vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu, čím porušil aj zákaz daný § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. a uplatnená suma predstavuje vykonané zrážky zo mzdy.

34. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že žalobcovi ako spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon, a že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie. Pri jeho nároku postačuje samotná hrozba ujmy. Výška priznaného finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Účelom finančného zadostučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že zamietnutie žaloby v tejto časti žalobcom uplatneného nároku súd riadne neodôvodnil, takže jeho rozhodnutie vyznieva arbitrárne. Svoj záver o tom, že žalobcovi nevznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie, keď predmetom tohto konania nebolo uplatnenie nároku titulom porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi súd nijako bližšie neodôvodnil a vo svojom rozhodnutí ani neuviedol ako uplatnený nárok žalobcu posúdil.

36. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

38. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

39. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

40. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

41. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

42. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

43. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

44. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda

existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

45. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie v tejto napadnutej časti fakticky v relevantných záveroch v podstate nijako neodôvodnil ani právne a ani vecne, nie je možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom a preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP v tejto napadnutej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil.

46. Žalobca i žalovaný ďalej napadli odvolaním doplniaci rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol o náhrade trov konania ako aj výrok o vyrúbení súdneho poplatku za návrh.

47. Žalobca namietal, že v konaní sa domáhal len uloženia dvoch peňažných povinností a to zaplatenia sumy 408,38 eur s prísl. a sumy 238,88 eur a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca si uplatnil ako zaplatenie sumy 237,88 eur tak aj 2-krát zaplatenie sumy 408,38 eur s prísl., keď raz bol podľa súdu ohľadne sumy 408,38 eur s prísl. úspešný a raz neúspešný a teda úspech žalovaného bol v rozsahu 2/3-ín a neúspech v 1/3-ine a preto súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% (úspech 66,67% mínus neúspech 33,33%). Z obsahu spisu ale jasne vyplýva, že predmetom konania bolo len zaplatenie sumy 408,38 eur s prísl. a sumy 237,88 eur ako to uviedol aj odvolateľ a preto nie je zrejmé prečo súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal pri výpočte pomeru úspechu v prejednávanej veci dvakrát zo sumy 408,38 eur s prísl.. Odvolací súd tak dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania nezodpovedá požiadavkám kladeným v ust. § 255 ods.2 CSP.

48. Keďže došlo k čiastočnému zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 237,88 eur, došlo zároveň k zrušeniu aj závislých výrokov doplnacieho rozhodnutia, ktorými bolo rozhodnuté o náhrade trov konania ako aj o vyrúbení súdneho poplatku za návrh žalovanému a to vo výške 57,- eur o ktorých nárokoch rozhodne súd prvej inštancie vo svojom konečnom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP), ako aj podľa výsledku konania (§ 2 ods. 2 zák.č. 71/1992 Z.z.), keď v danom prípade zákon nevyžaduje právoplatne rozhodnutie vo veci samej, ale výsledok konania t.j. konečné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej.

49. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v napadnutej zamietajúcej časti o určenie, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033255 zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov s použitím ustanovenia § 387 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej zamietajúcej časti ohľadne zaplatenia sumy 237,88 eur a doplniaci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 07.11.2016 s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

50. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude postupovať v zmysle vyššie uvedených intencií. Po opätovnom oboznámení sa s obsahom spisu, vykonaní všetkých potrebných dôkazov, aktuálne v súlade s druhou hlavou prvým dielom CSP obsahujúcom špeciálne ustanovenie o spotrebiteľských sporoch, osobitne § 295 CSP, ak to bude nevyhnutné, po obstaraní zabezpečení a vykonaní aj dôkazov, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť, posúdiť podľa všetkých náležitých hmotnoprávných ustanovení a až následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné adekvátne v súlade s ust. § 220 CSP odôvodniť. Rovnako bude potrebné opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania strán, dôsledne posúdiť úspech / neúspech strán v spore porovnávúc požiadavku žalobcov v petite žaloby s výsledkom rozhodovania vo veci samej súdom prvej inštancie v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu, nárok na náhradu trov konania posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť o náhrade trov konania, pričom rozhodnutie je v zrušenej časti je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

51. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

52. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).